

Samarialainen nainen

Kun samarialainen nainen huomasi kohtaavansa profeetan, hän halusi tietää hengellisistä kysymyksistä: palvonnasta ja jätti henkilökohtaiset tarpeensa taustalle.

Samarialainen nainen

“Nainen sanoi hänelle:” Herra, minä näen sinun olevan profeetta! “ (Johannes 4:19)

Johdanto

Evankelista Johannes kirjoitti, että kaiken kirjoittamansa tarkoituksena oli saada lukijat uskomaan, että Jeesus oli Kristus, elävän Jumalan Poika, ja uskossa elämään runsaasti.

“Nämä on kuitenkin kirjoitettu, jotta voit uskoa, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että uskossa sinulla olisi elämää hänen nimessään” (Joh. 20:31).

Samarialaisen naisen tarinassa on erityisesti elementtejä, jotka osoittavat, että Kristus on elävän Jumalan Poika, Daavidin Poika, joka on luvannut Raamatussa.

Evankelista Johannes kirjoitti, että kun Jeesus huomasi, että fariseukset olivat kuulleet tekevänsä monia ihmeitä ja että hän kastoi paljon enemmän kuin Johannes Kastajan, hän lähti Juudeasta ja meni Galileaan (Joh. 4: 2-3), ja sen piti tapahtua Samarian kautta (Luukas 17:11).

Jeesus meni Samarian kaupunkiin nimeltä Sykar, jonka alue oli Jaakobin pojan Joosefille antama tila (Johannes 4: 5). Paikka, johon Jeesus meni Sykariin, oli Jaakobin porattu kaivo.

Evankelista korostaa Jeesuksen inhimillisyyttä kuvaamalla hänen väsymystä, nälkää ja janoa. Kun mainitaan, että hänen opetuslapsensa menivät ostamaan ruokaa, se saa meidät ymmärtämään, että Jeesuksen on syötävä, että hän istui alas, koska oli väsynyt, ja kun samarialaiselta naiselta kysyttiin vettä, se viittaa siihen, että hänellä oli jano.

Vaikka evankelistan lähestymistavan painopiste ei ollut osoittaa, että Herra Jeesus janoisi vettä, koska ilmeiseksi tuli hänen tarve ilmoittaa naisille valtakunnan hyvä uutinen, on selvää, että Jeesus tuli lihaksi (1Jo 4) : 2-3 ja 2.Johanneksen kirje 1: 7).

Jeesus istui Jaakobin kaivon luona lähellä kuudetta tuntia (keskipäivä) (Johannes 4: 6, 8), kun samarialainen nainen saapui suihkulähteelle vetämään vettä (jonkun nimeäminen kaupungin nimellä oli häpeällistä, koska se osoitti että tällainen henkilö ei kuulunut Israelin yhteisöön), ja Mestari, joka puhui hänelle, otti yhteyttä sanoen:

– Anna minulle juoda (Johannes 4: 7).

Herran asenne samarialaiseen (veden pyytäminen) toi esiin, mitä jaloilla miehillä ja naisilla on jaloin: järki, päättely (Job 32: 8).

Naisen on täytynyt esittää kysymys, joka perustuu aikaisempaan tietoon. Hän ei muotoillut ihmiskunnan loistavinta ajatusta, mutta se herätti tärkeän kysymyksen tälle naiselle ja hänen kansalleen:

– Kuinka sinä juutalainen ollessasi pyydät minua juomaan minusta, että olen samarialainen nainen? (Johannes 4: 9).

Juutalaiset syrjivät samarialaisia, mutta juutalaisuudestaan huolimatta Jeesus ei kiinnittänyt asiaan merkitystä, mutta nainen palveli hänen tarkoitustaan tuolloin hyvin.

Kysymyksessä nainen korostaa, että hän oli nainen ja samalla

samarialainen, toisin sanoen että miehelle, joka ilmeisesti pitäisi olla enemmän mustasukkainen juutalainen uskonnollisuudestaan, oli kaksinkertainen este.

Samarialaisen päähän nousi monia kysymyksiä, kun Jeesus jätti vettä pyytämättä huomiotta juutalaisuuteen liittyviä käytäntöjä ja sääntöjä. – Eikö hän tajunnut, että olen nainen ja samarialainen? Joko hän juo minulle antamaani vettä pelkäämättä saastumista?

Jumalan lahja

Herätessään samarialaisen päättelyn Jeesus herättää edelleen naisen kiinnostusta:

– Jos tiedät Jumalan lahjan ja kuka on se, joka sanoo sinulle: Anna minulle juoda, sinä kysyisit häneltä, ja hän antoi sinulle elävää vettä.

Samarialainen nainen ei saavuttanut heti Kristuksen sanojen huippuosaamista, koska hänellä ei ollut kokemusta totuudesta

“Mutta vankka ravinto on tarkoitettu täydellisille, jotka tavan vuoksi käyttävät aistejaan havaitsemaan sekä hyvät että pahat” (Hepr. 5:14).

Jos samarialaisella olisi mieli, hän ei oikeastaan esitä kysymystä:

– Herra, sinulla ei ole mitään otettavaa mukanas, ja kaivo on syvä; missä sinulla sitten on elävää vettä?

Väitteestä näet, että samarialainen nainen keskittyy mahdottomuuteen päästä veteen ilman tarvittavia keinoja, mutta hän ei kiistänyt sitä, mitä Jeesus sanoi elävän veden saamisesta.

Ottaen huomioon Jeesuksen alkuperäisen väitteen Jumalan

lahjasta hän analysoi:

- Oletko sinä suurempi kuin isämme Jaakob, joka antoi meille kaivon ja juo sitä itseään, lapsiaan ja karjansa?

Tarjoten muuta vesivaihtoehtoa kuin vettä Jaakobin kaivolle, samarialainen vaikutti siltä, □□että tuntematon juutalainen oli ainakin ylimielinen, kun hän asetti itsensä parempaan asemaan kuin Jaakob, joka jätti kaivon perinnöksi. lapsilleen ja mikä tuolloin tarjosi tarvetta monille samarialaisille.

Seuraavat kysymykset tarvitsivat vastauksia:

- Sinun ei tarvitse ottaa vettä ja kaivo on syvä! Missä sinulla on elävää vettä?

Mutta Jeesus työskenteli niin, että naisen “kuulo” herätettäisiin Jumalan sanalla, koska hänen ehdotuksestaan □ ilmoitettiin, että hän oli itse asiassa isä Jaakob itseään parempi.

Samarialaisen tiedon puute oli tässä vaiheessa, koska jos hän tietäisi kuka Jeesus oli, hän tietäisi samalla Jumalan lahjan, koska Kristus on Jumalan lahja.

Jos hän tietäisi kuka kysyi:

- Anna minulle juoda,. Tiesin, että Hän oli suurempi kuin isä Jaakob, ja tiedän, että Kristus oli Abrahamille luvattu jälkeläinen, jossa kaikkia maan perheitä siunattaisiin (1.Moos. 28:14).

Jos hän tietäisi, kuka Kristus oli, hän näkisi, että Kristuksen tarjoaman veden kautta hänestä tulisi itse asiassa yksi Aabrahamin lapsista. Jos hän tunsi Kristuksen, hän näkisi, että lihan mukaiset lapset eivät ole Aabrahamin lapsia, vaan uskon lapset, viimeisen Aadamin (Kristuksen) jälkeläiset, joka ilmestyi maailmalle (Gal 3:26). (29; Room. 9: 8).

Jos hän tunsi Kristuksen, hän näkisi, että vaikka hän oli osa viimeistä, hän voisi olla osa ensimmäistä, koska jälkeläisen kautta on mahdollista, että kaikki kansat siunataan uskovana Abrahamina (Mt 19:30).

Jos hän tunsi Juomaa pyytäneen ja tarjoavan hänelle elävää vettä, hän näkisi, että Hän on Jumalan lahja, sillä Kristus antaa elämän maailmalle (Joh. 1: 4). Hän näki, että Hän on Melkisedekin järjestyksen mukainen ylimmäinen pappi, jonka avulla kaikki ihmiset, mistä tahansa heimosta tai kielestä, voivat tarjota lahjoja ja olla Jumalan hyväksymiä.

“Sinä nousit korkealle, otit vankeuden vankeuteen, sait lahjoja ihmisille ja jopa kapinallisille, jotta Herra Jumala asuisi heidän keskuudessaan” (Ps 68:18).

Jumala todisti uhrista (lahjoista), jotka Abel oli tarjonnut sen takia, joka nousee korkealle ja ottaa vankeudessa vankeudessa, ylipappi, joka koostui Jumalasta ilman päivän alkua ja (ikuista) loppua (Hepr 7: 3), joka uhrasi itselleen itselleen kuin karitsan, jota ei ole Jumalalle, ja vain Hänen kauttaan ihmiset hyväksyvät Jumalan (Hepr 7:25).

Päivittäiset tarpeet

Naisen kysymys:

– Oletko isompi kuin isämme Jacob? oli asiaankuuluva, mutta se ei silti antanut hänen tunnistaa kuka oli se mies, joka pyysi vettä Jaakobin lähteestä ja tarjosi samalla elävää vettä

– “Joka juo tätä vettä, janoaa taas; Mutta kuka juo vettä, jonka annan hänelle, ei koskaan ole janoinen, koska vedestä, jonka annan hänelle, tulee hänessä oleva veden lähde, joka hyppää iankaikkiseen elämään. “

On yllättävää, että samarialainen nainen, jolla oli yksityiskohtainen ajatus huomattessaan, että Jeesus vihjaisi olevansa isää Jaakobia isompi, hyväksyi hänen ehdotuksensa, että hänellä oli vettä, joka estää häntä olemasta janoinen, pyytäen silti vettä Jaakobin kaivo.

Jeesuksen ehdotus oli selkeä:

– “Joka juo sitä vettä, jonka annan hänelle, ei koskaan ole janoinen”, ja mihin hän halusi vettä, jos hänellä olisi ylivertaista vettä?

Nainen oli kiinnostunut Jeesuksen tarjouksesta, mutta hänen ymmärryksensä hämärtyi.

Mikä sai naisen haluamaan vettä, jonka Jeesus tarjosi hänelle, vaikka Mestari oli janoinen?

Vastaus löytyy samarialaisen pyynnöstä:

– Herra, anna minulle tämä vesi, jotta en enää janoisi, enkä tule tänne vetämään sitä.

Nykyään on melkein käsittämätöntä työtä, jonka naisen oli hankittava vettä. Se oli kuudes tunti, jolloin nainen meni hakemaan vettä perustarpeidensa tyydyttämiseksi.

Vaikka nykyään se, mitä monet ymmärtävät perustavanlaatuisella, välttämättömällä tavalla, eroaa siitä, mitä nainen tarvitsi, on mahdollista mitata, kuinka paljon mitä mies ymmärtää välttämättöminä mutaisina päättelyinä. Jos mikä olennaista vaarantaa ymmärryksen siitä, mitä evankeliumissa ehdotetaan, entä tämän elämän asiat?

Mies, jota samarialainen nainen ei tiennyt, pyysi vettä, ja nyt hän tarjosi vettä, jolla on käsittämättömiä ominaisuuksia: hän sammuttaisi janonsa, jotta hänen ei enää tarvitsisi juoda vettä uudelleen.

Kun nainen osoitti kiinnostusta elävään veteen, Jeesus sanoi:

- Mene, soita miehellesi ja tule tänne. Nainen vastasi:
- Minulla ei ole miestä. Jeesus vastasi:
- Sanoit hyvin: Minulla ei ole miestä; Koska sinulla oli viisi aviomiehiä, ja mitä sinulla nyt on, ei ole miehesi; tämän sanoit totuudella.

Huomaa, että Jeesus ei antanut arvotuomiota naisen kunnan perusteella, sillä hän itse sanoi, ettei hän tuomitse ketään lihan mukaan, sillä Hän ei tullut tuomitsemaan maailmaa, vaan pelastamaan (Joh. ; Johannes 12:47).

Tässä vaiheessa nainen tunnusti Jeesuksen profeetaksi:

- Herra, näen sinun olevan profeetta! On mielenkiintoista, että samarialainen nainen tunnisti juutalaisen profeetaksi samanaikaisesti ja samalla yllättäen esitti seuraavan kysymyksen:
- Isämme palvoivat tällä vuorella, ja sinä sanot, että Jerusalemin on palvonnan paikka.

Kun samarialainen nainen huomasi, että Kristus oli profeetta, hän jätti perustarpeet syrjään ja alkoi tiedustella palvontapaikkaa.

Samarialaisena hän tiesi hyvin tarinan, joka sai juutalaiset olemaan kommunikoida samarialaisten kanssa. Eran kirja sisältää yhden juutalaisten ja samarialaisten välillä vallinneista väärinkäsityksistä, koska juutalaiset eivät antaneet samarialaisten auttaa rakentamaan toista temppeliä Kyyroksen käskyn mukaan (Ed 4: 1-24), ja seditaatio alkoi, koska Assyria asensi samariakaupunkeihin Babylonista tulevia ihmisiä, jotka tulivat asumaan alueelle, korvaamaan aiemmin vankeuteen otetut ja juutalaisen uskonnon omaksuneet israelilaiset (2Ku 17:24 s. Ed 4: 2 ja 9-10).

Kysymys (palvonta) eran vuosituhatien sijainnista ja ennen profeettaa hänen päivittäiset riidat eivät ole enää tärkeitä,

koska mahdollisuus oli ainutlaatuinen: tutustu palvelon paikkaan ja kuinka palvoa.

Onko utelias tietää, millainen reaktio olisi nykyään, jos kristitty huomaisi olevansa profeetan edessä? Mitä kysymyksiä olisi profeettaa esittäneelle?

Kuvittelen, että jos nykypäivän kristityt löytäisivät profeetan, kysymykset olisivat: – Milloin ostan taloni? Milloin saan autoni? Milloin menen naimisiin? Kenen kanssa menen naimisiin? Onko lapseni mies vai nainen? Milloin maksan velkani? Tulenko rikastumaan? Jne.

Mutta kun samarialainen huomasi olevansa profeetan edessä, hän halusi tietää hengellisistä kysymyksistä, jättäen maalliset tarpeet taustalle. Ei ollut tärkeää tietää, saisiko hänellä aviomies vai lopettaisiko hän kävelemisen Jaakobin kaivolle vetää vettä. Nyt kysymys palvontapaikasta oli ollut sukupolvien ajan, ja se oli tilaisuus, jota ei voitu hukata.

Lausunnolla:

– Näen, että olet profeetta! voimme katsoa, □□että nainen ymmärsi mitä todella tapahtui.

Toisin kuin muut juutalaiset, jotka olivat sitoutuneet uskonnollisuuteensa, laillisuuteensa ja rituaaleihinsa, Israelin profeetat eivät olleet juutalaisia, jotka olivat sitoutuneet tällaisiin siteisiin.

Se oli kuin sanoa: – Ah, nyt ymmärrän! Olette kuin Elia ja Elisa, profeetat, joita ei pyydetty toisilta kansoilta, koska molemmat menivät muihin kansakuntiin ja tulivat jopa orpojen, leskien jne. Kotiin. Vain profeetana kommunikoimaan samarialaisen naisen kanssa, koska Elia meni erään lesken kotiin, joka asui Sareptassa, Sidonin maissa, ja pyysi häneltä vettä juomaan:

“Tuo minulle, pyydän sinua, vähän vettä juoda maljakossa”

(1Ku 17:10).

Elisa puolestaan käytti sitä, mitä hänelle tarjosi varakas nainen, joka asui Sunemin kaupungissa, joka nimettiin samalla tavalla kaupungin nimen mukaan kuin samarialaisen naisen tapauksessa (2.Kuninkaiden kirja 4: 8).

On erittäin tärkeää analysoida Nikodemoksen historiaa samarialaisen naisen historiaan nähden, koska Jumalan edessä mies, jolla on kaikki moraaliset ja henkiset ominaisuudet, kuten Nikodemoksen tapauksessa, on samanarvoinen kenellekään ilman ansioita, kuten samarialaisen tapauksessa nainen.

Palvonta

Silloin Jeesus vastasi:

– Nainen, usko minua, että hetki on tulossa, jolloin et palvele Isää täältä vuorelta tai Jerusalemita.

Jeesus opetti samarialaiselle naiselle, että aika oli tullut, koska palvonta ei ollut enää sidottu vuorelle, olipa se sitten Jerusalemin vuori tai Samarian vuori.

Jeesus pyysi samarialaista naista uskomaan häneen ja noudattamaan hänen opetustaan

– “Nainen, usko minua ...” (jae 21). Sitten hän käsittelee juutalaisille ja samarialaisille yhteistä kysymystä:

– “Palvot sitä, mitä et tiedä; rakastamme sitä, mitä tiedämme, koska pelastus tulee juutalaisilta”.

Vaikka samarialaiset ymmärsivät palvovansa Jumalaa, he kuitenkin palvoivat häntä tuntematta häntä. Samarialaisten tila on se, jonka apostoli Paavali kuvasi Efesoksen kristityille:

“Muista siis, että olit aiemmin pakanoita lihassa ja kutsuit ympärileikkaamattomiksi niitä, joita lihassa kutsutaan ympärileikkauksiksi, jotka on tehty ihmisten käsillä; Että sinä aikana olit ilman Kristusta, erotettu Israelin yhteisöstä ja vieraita lupauksen liitoista, joilla ei ollut toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa.” (Ef 2:11-12.)

Halukkuus palvoa Jumalaa ei anna ihmiselle todellisen palvojan tilaa, koska juutalaiset myös palvoivat ja palvoivat sitä, mitä he tiesivät, sillä pelastus tulee juutalaisilta (Joh. 4:22), mutta tällainen palvonta ei ollut hengessä ja totuudessa (jae 23). Profeetat protestoivat tästä tosiasiasta:

“Sillä Herra on sanonut: Sillä tämä kansa tulee lähelle minua, suullaan ja huulillaan, kunnioita minua, mutta heidän sydämensä kääntyy pois minusta, ja heidän pelkonsa minua kohtaan koostuu vain ihmisten käskyistä, jonka häntä opetettiin” (Is 29:13).

Jeesuksen lausunto on yhtä suuri kuin juutalaiset ja samarialaiset, koska molemmat uskoivat palvovansa Jumalaa, mutta heidän palvontansa oli jotain, joka tuli vain suusta, mutta pois ”munuaisista”

“Sinä istutit heidät, ja he juurivat; ne kasvavat, he kantavat myös hedelmää; olet suussasi, mutta kaukana munuaisistasi” (Jer 12: 2).

Jeesus esittää todellisen palvonnan käsitteen sanoessaan:

– “Mutta hetki on tulossa, ja nyt on, kun tosi palvojat palvovat Isää hengessä ja totuudessa; koska Isä etsii niitä, jotka häntä palvovat ” (jae 23).

Jumalan palvonta on mahdollista vain hengessä ja totuudessa, toisin kuin huulten palvonta, joka viittaa ‘lähestymiseen’ Jumalaan vain huulilla, sillä on ulkonäkö, mutta sydän pysyy vieraana Jumalasta.

Mitä Isä etsii? Todelliset palvojat, toisin sanoen ne, jotka palvovat hengessä ja totuudessa. Pyhien kirjoitusten mukaan Jumalan silmät etsivät vanhurskaita, uskollisia maan pinnalta, sillä vain ne, jotka kulkevat suoraa tietä, voivat palvella häntä "Minun silmäni ovat maan uskollisia, että he istuisivat kanssani; joka kulkee suoralla tiellä, palvelee minua " (Ps 101: 6), mikä on ristiriidassa israelilaisten tilan kanssa: "Silti he etsivät minua joka päivä, he nauttivat tietäen tieni, sillä ihmiset, jotka noudattavat oikeutta eivätkä jätä Jumalansa oikeutta; he pyytävät minulta oikeudenmukaisuuden oikeuksia, ja he iloitsevat tavoitellessaan Jumalaa " (Jes 58: 2).

Toisin sanoen Jumala on lähellä niitä, jotka huutavat häntä, mutta niitä, jotka huutavat häntä totuudessa

"Herra on lähellä kaikkia, jotka huutavat häntä, ja kaikkia, jotka huutavat häntä totuudessa" (Ps 145: 18). Ainoastaan vetoamalla Jumalaan 'totuudessa', vihamielisyys katkeaa ja toveruus palautuu siihen pisteeseen, että ihminen asettuu Jumalan kanssa

"Ja hän herätti meidät mukanaan ja pani meidät istumaan taivaallisiin paikkoihin, Kristukseen Jeesukseen" (Ef. 2: 6).

Kuinka kutsua Jumalaa totuudessa? Astu vanhurskauden oveen. Vain ne, jotka astuvat vanhurskauden oveen, ansaitsevat tosi kiitoksen Jumalalle (Ps 118: 19). Ainoastaan ne, jotka astuvat sisään Herran oveen, ovat uskollisia ja vanhurskaita (Ps 118: 20), ja vain näillä Herran silmät ovat.

Jeesus tekee selväksi, että:

– "Jumala on Henki, ja on tärkeää, että ne, jotka häntä palvovat, palvovat häntä hengessä ja totuudessa", miksi, Jumala on Henki, ja Jeesus lisää, että hänen sanomansa ovat henki ja elämä (Johannes 7:63), sen vuoksi, jotta ihminen voi palvoa hengessä ja totuudessa, on välttämätöntä, että

ihminen syntyy vedestä ja Hengestä (Joh. 3: 5), syntyy Kristuksen lausumista sanoista.

Samarialaisen naisen varmuus

Huolimatta päivittäisestä tarpeesta ottaa vettä, mikä osoitti naisen nöyrän tilan, koska hänellä ei ollut orjaa, hänellä oli toivoa. Huolimatta siitä, ettei hän kuulu Israelin yhteisöön, hän oli varma:

– Tiedän, että Messias (jota kutsutaan Kristukseksi) tulee; kun hän tulee, hän ilmoittaa meille kaiken.

Mistä tällainen varmuus tuli? Tällainen varmuus tuli nyt Raamatusta. Hänen luottamuksensa oli luja, koska hän ei odottanut saavansa yksityistä kaivoa tai omaa aviomiehensä. Raamattu ei luvannut taloudellista tai perheellistä parannusta, mutta se osoitti, että Kristuksen, joka oli välittäjä Jumalan ja ihmisten välillä, oli tarkoitus tulla ja että Hän ilmoitti ihmisille kaiken, mikä liittyy Jumalan valtakuntaan.

Kun otetaan huomioon naisen luottamus Raamattuun, Jeesus paljastaa itsensä:

– Olen, puhun sinulle! Miksi Jeesus paljasti itsensä tälle naiselle, jos muissa raamatunkohdissa hän opettaa opetuslapsiaan olemaan paljastamatta kenellekään, että Hän oli Kristus? Koska todellinen tunnustus on se, joka johtuu todistuksesta, jonka Raamattu antaa Kristuksesta (Joh. 5:32 ja 39), eikä ihmeellisistä merkeistä (Johannes 1:50; Johannes 6:30).

Sillä hetkellä opetuslapset saapuivat ja hämmentyivät siitä, että Kristus puhui naiselle

« Ja hänen opetuslapsensa tulivat ja hämmästyivät siitä,

että hän puhui naiselle; vielä kukaan ei kysynyt hänelle: mitä kysymyksiä? tai: Miksi puhut hänen kanssaan? “ (jaa 27).

Samarialainen nainen luopui aikomuksestaan ja juoksi kaupunkiin ja pyysi miehiä tutkimaan, oliko Jaakobin lähteellä oleva juutalainen Kristus

“Niin nainen jätti purkinsa ja meni kaupunkiin ja sanoi noille miehille:” Tule, katso mies, joka on kertonut minulle kaiken, mitä olen tehnyt. Eikö tämä ole Kristus? “ (S. 28 ja 29)

Koska nainen oli tuolloin toisen luokan kansalainen, hän ei asettanut vakaumustaan, vaan kehotti miehiä menemään Jeesuksen luokse ja analysoimaan hänen sanojaan. Kaupunkilaiset lähtivät ja menivät Kristuksen luo

“Niin he lähtivät kaupungista ja menivät hänen luokseen” (jaa 30).

Jälleen todellisen profeetan jäljet tulivat ilmeisiksi:

“Ja he loukkaantuivat hänessä. Mutta Jeesus sanoi heille: “Ei ole profeettaa ilman kunniaa, paitsi kotimaassaan ja kotonaan” (Mt 13:57). Ulkomaalaisten keskuudessa Jeesusta kunnioitettiin profeetana, joka poikkesi kotimaastaan ja kodistaan (Mt 13:54).

Opetuslapset vetoivat Mestariin:

- Rabí, syö. Jeesus vastasi heille:
- Minulla on syötävää, jota et tiedä.

Heidän käsityksensä keskittyi edelleen ihmisten tarpeisiin. Silloin Jeesus ilmoitti heille olevansa nälkäinen tekemään Isänsä tahdon ja tekemään työnsä. Mikä työ se olisi? Vastaus on Johanneksen 6. jakeessa 29:

– “Tämä on Jumalan työtä: usko häneen, jonka hän lähetti”.

Vaikka hänen opetuslapsensa osasivat lukea aikoja, jolloin tämä maailma istutettiin ja korjattiin (Johannes 4:34), Jeesus ‘näki’ valkoisia peltoja Isän satoa varten. saaneet palkkansa maailmassa, ja elonkorjuu iankaikkiseen elämään oli jo alkanut, ja sekä kylväjä että elonkorjaaja iloitsivat tehdystä työstä (jae 36).

Jeesus lainaa sanan:

– «Yksi on kylväjä ja toinen niittävä” (jae 37), ja varoittaa opetuslapsiaan, että heitä käskettiin korjaamaan niillä aloilla, joita he eivät tehneet (jae 38). Mitkä kentät nämä ovat? Nyt pellot, jotka Jeesus näki olevan sadonvalmis, olivat pakanat. He eivät olleet koskaan työskennelleet pakanoiden keskuudessa, nyt heidät määrättiin työskentelemään pakanoiden keskuudessa, koska toiset olivat jo tehneet tämän misterin, toisin sanoen jotkut profeetat, kuten Elia ja Elisa, olivat menneet pakanoille ennakoiden tehtävää, jonka heidän oli suoritettava (s. 38).

Naisen todistuksen takia, joka sanoi:

– Hän kertoi minulle kaiken, mitä olen tehnyt, monet samarialaisista uskoivat Kristukseen. Kuten? Koska hän sanoi:

– Hän kertoi minulle kaiken, mitä olen tehnyt, Jeesus meni (samarialaisten) luo ja pysyi heidän luonaan kaksi päivää, ja he uskoivat häneen hänen takia sanat (Johannes 4:41).

He eivät uskoneet Kristukseen vain naisen todistuksen perusteella, mutta he uskoivat, koska kuullessaan Kristuksen julistavan heille taivasten valtakuntaa, he uskoivat, että Hän todella oli maailman Vapahtaja.

Vääristymät

Vaikka Raamatun ja Kristuksen tarkoituksena oli, että ihmiset uskovat, että Hän on maailman Vapahtaja, Jumalan Karitsa, joka poistaa maailman synnin jne., Nykyään on olemassa erityyppisiä evankeliumeja, jotka eivät edistä Jumalan todellisen työn, toisin sanoen: että ihmiset uskovat Kristukseen Jumalan lähettilään.

Heidän toivonsa ei ole tuleva maailma, johon Kristus tulee ja ottaa ne, jotka uskovat Hänen kanssaan (Joh. 14: 1-4), mutta kiinnittyvät tämän maailman asioihin ja toiveisiin.

Monet väärät opettajat kiinnittävät huolettomien huomion osoittamalla päivittäiset tarpeensa. Miksi? Koska miesten tarpeet hämärtävät päättelyä eivätkä anna heidän analysoida olennaisia loogisia kysymyksiä. Väärin opettajien puhe viittaa aina jokapäiväisen elämän tarpeisiin sekoittaa varomat, koska heidän puheensa ovat turhia.

On niitä, jotka ympäröivät itsensä opettajien kanssa heidän kiinnostuksensa mukaan ja kääntyvät tarinoiden puoleen (2.Tim.4: 4). Toiset pitävät Kristusta voiton lähteenä ja valitsevat ne, jotka haluavat rikastua (1.Tim. 6: 5-9).

Mutta on myös niitä, joilla on jumalisuuden ulkonäkö, joka on vain toinen uskonto, koska heidän sanomansa on suunnattu orvoille ja leskille, jotka taistelevat köyhien puolesta ja tarvitsevat aineellisia hyödykkeitä, mutta he kieltävät evankeliumin tehokkuuden, koska ne ovat ristiriidassa keskeisten totuuksien kuten tulevan kuolleista herätyksen ja Jeesuksen paluun kanssa (2.Tim. 2:18 ja 3: 5;)

“Miksi, mikä on toivomme, ilomme tai kirkkauden kruunu? Etkö ole myös Herramme Jeesuksen Kristuksen edessä hänen tulemisensa aikana? ” (1Te 2:19).